

[Jens Thoft]

avancebeskatningsreglerne ved selskabsfusion, for det syvende værnsreglerne mod skattemyndighedernes tilsidesættelse af værdiansættelsen ved overdragelse af fast ejendom og unoterede aktiver, for det ottende indførelsen af pristalsregulerede afskrivninger, der medfører, at der bliver tale om en væsentlig reduktion af de genindvundne afskrivninger, for det niende muligheden for et årligt 5 pct.s straksfradrag for forbedringsudgifter beregnet på basis af ejendomsværdien eller det pristalsregulerede afskrivningsgrundlag i henhold til afskrivningslovens § 21 og for det tiende den som led i skattereformen vedtagne ophævelse af dobbeltbeskatningen af aktieudbytter, og vi kunne for det ellefte nævne indførelsen af virksomhedsskatteordningen, som sikrer en særlig lempelig beskatning.

Det er altså ikke sådan, at Folketinget ikke har forsøgt at komme det betrængte erhvervsliv til hjælp for at løse en række af disse skattemæssige problemer. Folketinget har vedtaget i stribevis af love; nu har jeg nævnt 11, men hvis man gravede dybere, kunne man sikkert finde yderligere eksempler.

Jeg vil gerne understrege, at det afgørende for min opfattelse er, at dér, hvor man afskriver mere end den faktiske værdiforringelse, dér, hvor man, om jeg så må sige, udskyder skatterne, kommer der også en skattebombe på et eller andet tidspunkt.

Nu har skatteministeren altid beroliget os i SF, når vi har sagt, at det er noget skidt, at man på den måde trækker veksler på fremtiden, ved at sige, at det ikke spiller nogen rolle, fordi der bare er tale om en udskydelse, idet folk jo skal betale skatten på et eller andet tidspunkt. Ja, godaw do! Men når den så skal betales, ser vi ministeren række en krykke til de betrængte, som skal betale.

Generationsskifteproblemerne med hensyn til de genindvundne overafskrivninger skyldes altså, at man overhovedet har valgt denne form for erhvervs subsidiering, som har skabt en efter min mening meget uheldig tidsmæssig profil, for som jeg var inde på, forudsætter de meget store afskrivninger i begyndelsen, at der er en anden indkomst at afskrive tingene i; man har ikke megen fornøjelse af det, hvis man ikke har en anden indkomst, som kan opsluge disse afskrivninger. Derfor betyder disse afskrivningsregler en monopolisering, de betyder en kon-

centration, og dem burde ministeren have interesseret sig for i stedet for at ville eftergive folk skatten, når de har skubbet den foran sig i årevis.

Jeg synes altså også, at forslagene, ud over at de overhovedet ikke løser de problemer, de skulle løse, er skamløse, når vi ser på deres grundelse, nemlig hensynet til mennesker, der har udskudt skattebetalingen. Hvad med at kradse skatten hjem, medens pengene tjenes, så man ikke har denne skattebombe? Hvad med at overveje andre løsningsmodeller?

Hr. Stavard var inde på en, nemlig at man så i det mindste kunne sikre, at den skat, man nu eftergiver folk, bliver indestående i virksomheden som en medarbejderejet kapital. Hvis man gjorde det, var der da lidt fornuft i det.

Man kunne også lave ordninger, hvorefter f.eks. den afgift og den skat, der skulle betales, kunne afregnes i aktier – især i de ikke noterede aktieselskaber er det ikke nogen umulighed – således at det offentlige må modtage aktier svarende til den skattemæssige kursværdi. Det er en løsningsmodel, som vel i øvrigt også kunne bruges af mange af de små familieaktieselskaber, der hævder, at de er voldsomt plagede af formueskatten – og det kan vel være rimeligt nok. For dem kunne man vel lave en ordning, som gjorde det muligt at afregne formueskatten ved hjælp af aktier til den skattemæssige kursværdi. Så slap de for at skulle trække pengene ud, og det offentlige ville alligevel få sine penge.

Lige på det tidspunkt, hvor den danske befolkning sidder og sveder over selvangivelsen og konstaterer, at de betaler ganske mange skatter – og det er især mellemindkomsterne i dette land, der betaler skat – kommer ministeren altså med et forslag, som vil sikre, at de særlig velhavende familier i kongeriget Danmark aldrig nogen sinde skal betale skat.

Jamen, minister, var det så ikke rimeligere, hvis man vil have retssikkerhed og forenkling, at man sagde, at folk, der har en formue på over 5 mio. kr., overhovedet ikke skulle betale skat? For det er i realiteten det, ministeren er i gang med. Det var da regelforenkling – jeg kan se, at hr. Glistrup nikker; hr. Glistrup er enig i, at det er regelforenkling – og vi kunne afskaffe en lang række af vore skatteregler, hvis vi lavede en sådan regelforenkling, men den ville også i al sin skamløshed vise, hvad det er, regeringen er ude på.